

ȘAISPREZECE

— CA ȘI TINE, MI-A RĂSPUNS GLUMEȚ.

— Da, dar tocmai mă gândeam...

— Că sunt un om obișnuit? Din cauza urmelor de mușcături?

— Mda, am recunoscut. N-avea sens să-l mint.

— Cu toții avem nevoie să supraviețuim, zise el. Iar dhampirii se pricep să-și găsească modalitățile în acest sens.

— Mda, însă cei mai mulți dintre noi se fac gardieni, am precizat eu. În special bărbații.

Încă nu-mi venea să cred că era dhampir... sau că nu-mi dădusem seama imediat de asta.

Cu multă vreme în urmă, dhampirii fuseseră creați din împreunarea oamenilor cu moroii. Noi eram pe jumătate vampiri, pe jumătate oameni. Cu timpul, moroii au început să se țină departe de oameni. Oamenii începuseră să cunoască belșugul și nu mai aveau nevoie de magia moroilor. De acum, moroii se temeau că ar putea deveni experimente pentru oameni, dacă ar fi fost descoperiți vreodată. În consecință, nu s-au mai creat pe această cale dhampiri și, printr-o bizară deformare genetică, împreunarea între dhampiri nu putea duce la crearea altor dhampiri. Unica modalitate prin care se

putea reproduce în continuare neamul meu era ca moroi să se împreuneze cu dhampirii. O logică firească te-ar fi făcut să crezi că dintr-un dhampir și un moroi ar ieși copii care să fie pe trei sferturi moroi. Nț. Noi ne nășteam cu gene desăvârșite de dhampiri, jumătate-jumătate, îmbinând câteva dintre cele mai bune caracteristici ale ambelor rase. Cei mai mulți dintre dhampiri proveneau din femei dhampir și bărbați moroi. De secole, astfel de femei își trimiteau copiii să fie crescuți altundeva, astfel încât mamele să se poată întoarce la misiunea de gardieni. Așa procedase și mama mea.

Tot de-a lungul timpului, totuși, unele femei dhampir se hotărâseră să-și crească ele însele copiii. Refuzaseră să se transforme în gardieni și se uniseră, în schimb, în comunități. Așa procedase mama lui Dimitri. O mulțime de bârfe urâte le înconjurau pe astfel de femei, fiindcă bărbații moroi le vizitau frecvent, sperând să aibă parte de partide de sex ieftine. Dimitri îmi spusese că multe dintre aceste povești erau exagerate și că femeile dhampir, în majoritate, nu erau atât de accesibile. Bârfele se iscau din cauza faptului că femeile acestea erau aproape întotdeauna mame singure, lipsite de contact cu tații copiilor lor... dar și din cauză că unele femei dhampir erau dispuse să-i lase pe moroi să le bea sângele în timp ce făceau sex. În civilizația noastră, aceasta reprezenta o perversitate, ceva murdar, tocmai de aici provenind și apelativul primit de aceste femei dhampir care nu acceptau să fie gardieni: prostituate pentru sânge.

Cu toate acestea, niciodată nu-mi închipuisem că ar exista o prostituată *masculină* pentru sânge. Mi se învârtea capul.

— Cei mai mulți dintre băieții care n-au vrut să ajungă gardieni au fugit, pur și simplu, am zis.

Se întâmpla rareori, dar se întâmpla. Băieții fugeau din școlile pentru gardieni și dispăreau, ascunzându-se printre oameni. Era o altă faptă dezonorantă.

— Eu n-am vrut să fug, mi-a zis Ambrose, arătându-se foarte bucuros de aceasta. Dar nici să mă lupt cu strigoi n-am vrut. Așa că am ales așa ceva.

Lângă mine, Lissa rămăsese stupefiată. Prostituatele pentru sânge erau la periferia societății noastre. Să aibă un astfel de exemplar în fața ei — cu atât mai mult, unul masculin — i se părea ceva incredibil.

— Ți se pare că e mai bine decât să fii gardian? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Păi, hai să vedem. Gardienii își petrec tot timpul supraveghindu-i pe alții, riscându-și viețile și purtând încălțări nepotrivite. În timp ce eu? Uite, am o pereche de pantofi grozavi, tocmai masez o față drăguță și dorm într-un pat minunat.

Am făcut o strâmbătură.

— Hai să nu vorbim despre unde dormi, bine?

— Iar să dăruiești sânge nu este ceva chiar atât de rău pe cât crezi. Nu dau atât de mult ca un hrănitor, dar senzația de exaltare este destul de frumoasă.

— Hai să nu vorbim nici despre asta, am ripostat. Nici prin gând nu-mi trecea să recunosc că starea indusă de mușcăturile moroilor era, într-adevăr, „destul de frumoasă”.

— Bun. Dar, orice-ai spune, duc o viață frumoasă, concluzionă el, adresându-mi un zâmbet pieziș.

— Dar lumea nu este... cum să zic... în fine, nu este rea cu tine? Sigur ți se spun tot felul de lucruri...

— O, da, încuviință el. Lucruri oribile. Primesc tot felul de porecle urâte. Dar știi de unde-mi vine necazul cel mai mare? De la ceilalți dhampiri. Moroi tind să mă lase în pace.

— Asta-i pentru că ei nu înțeleg ce înseamnă să fii gardian, cât de important poate să fie. Tocmai asta este menirea dhampirilor, am declarat, venindu-mi în minte, cu o oarecare stânjeneală, gândul că vorbeam exact ca mama mea.

Ambrose se ridică, dezdoindu-și picioarele și oferindu-mi imaginea completă a pieptului său muscular.

— Ești sigură? Nu ți-ar plăcea să afli ce anume ai fost menită să faci cu adevărat? Cunosce pe cineva care ar putea să ți-o spună.

— Ambrose, nu face asta, gemu manichiurista Lissei. Femeia aia e nebună.

— Are puteri parapsihice, Eve.

— Nu are puteri parapsihice și *nu poți* s-o duci la ea pe prințesa Dragomir.

— Însăși regina îi cere sfaturile, se împotrivi el.

— Și asta e o greșală, bombăni Eve.

Lissa și cu mine schimbarăm câteva priviri. O captivase auzirea termenului de *puteri parapsihice*. Parapsihologii și ghicitorii erau priviți, în general, cu aceeași neîncredere ca și fantomele... dacă nu luam în considerare faptul că eu și Lissa aflasem de curând că înzestrările psihice pe care înainte le considerasem ca aparținând de domeniul fanteziei erau, în realitate, părți componente ale spiritului. Speranța că poate nimerise peste un alt utilizator al spiritului o străbătu ca un junghi pe Lissa.

— Ne-ar face mare plăcere să cunoaștem un parapsiholog. Putem să mergem? Te rog? Și cât mai repede? adăugă ea, aruncând o privire spre un ceas din apropiere. Avem un avion de prins.

Pentru Eve, era evident că ne pierdeam vremea, însă Ambrose abia aștepta să ne conducă. După ce ne-am încălțat la loc, am ieșit din spațiul destinat masajului. Încăperile complexului balnear mi se păruseră ca un labirint dincolo de salonul din față, dar curând ne-am pomenit într-un alt labirint aflat și mai departe în spatele primului.

— Aici nu sunt indicatoare, am constatat cu voce tare trecând pe lângă ușile închise. Pentru ce sunt camerele astea?

— Pentru orice ar fi dispusă lumea să plătească, răspunse el.

— Cum ar fi?

— Of, Rose. Tare neștiutoare mai ești.

Până la urmă, am ajuns în dreptul unei uși din capătul coridorului și-am intrat într-o încăpere micuță în care se găsea numai un birou. În partea opusă, era o ușă închisă. Femeia moroi așezată la birou își ridică privirea, recunoscându-l fără îndoială pe Ambrose. El se apropie de ea și amândoi se lansară într-o discuție înceată în contradictoriu, el încercând s-o convingă să ne lase înăuntru.

Lissa se întoarse spre mine, având grijă să-și mențină voce scăzută.

— Ce părere ai?

Eu nu aveam ochi decât pentru Ambrose.

— Că toți mușchii ăștia se irosc.

— Lasă povestea cu prostituția pentru sânge acum. Mă refer la parapsiholoaga asta. Crezi că am mai descoperit o utilizatoare a spiritului? mă întrebă, nerăbdătoare.

— Dacă un petrecăreț ca Adrian poate să fie utilizator al spiritului, atunci poate fi și o femeie care ghicește viitorul.

Ambrose se întoarse la noi, zâmbind larg.

— Suzanne se bucură să vă poată programa în scurtul răgaz de dinainte de decolare. Mai durează doar un minut până ca Rhonda să termine cu clientul ei actual.

Suzanne nu se arăta prea bucuroasă să ne programeze, însă n-am mai avut timp să meditez pe această temă, fiindcă ușa interioară se deschise și un bărbat

moroi mai vârstnic ieși, mergând ca în transă. Îi dădu Suzannei ceva bani gheață, ne făcu un semn de salut nouă celorlalți, apoi plecă. Ambrose se ridică și făcu un gest larg de invitație spre ușă.

— E rândul vostru.

Eu și cu Lissa intrarăm în cealaltă cameră. Ambrose ne urmă, închizând ușa după noi. Era ca și cum am fi pătruns în inima altcuiva. Totul era roșu. Covorul din pluș roșu, o canapea din catifea roșie, tapetul din brocart roșu și, pe podea, perne din satin roșu. Pe aceste perne, stătea o femeie moroi trecută de patruzeci de ani, cu părul negru și creț și ochii la fel de întunecați. Tenul ei avea o foarte vagă tentă măslinie, însă înfățișarea generală era palidă, ca la toți moroi. Veșmintele ei negre contrastau puternic cu roșul încăperii, iar giuvaeruri de culoarea unghiilor mele îi sclipeau la gât și pe mâini. Mă așteptam să ni se adreseze cu o voce înfricoșătoare, misterioasă — una cu accent exotic — însă vorbele ei răsunară într-o suavă engleză americană.

— Vă rog, stați jos, ne invită, arătându-ne câteva perne din fața ei. Ambrose se așeză pe canapea. Pe cine mi-ai adus? îl întrebă ea, în timp ce eu și cu Lissa ne ocupam locurile pe jos.

— Pe prințesa Vasilisa Dragomir și pe Rose, viitorul ei gardian. Vor să le spui rapid ceva despre viitorul lor.

— De ce vrei mereu să grăbești astfel de lucruri? întrebă Rhonda.

— Hei, nu sunt eu de vină. Ele trebuie să prindă un avion.

— Lucrurile îşi văd oricum de propriul curs. Dar tu mereu eşti grăbit.

Mi-am scuturat uimirea provocată de încăpere în-deajuns încât să le iau în seamă conversaţia lejeră şi asemănarea privitoare la păr.

— Voi doi sunteţi rude?

— Ea este mătuşa mea, replică mândru Ambrose. Mă adoră.

Rhonda îşi dădu ochii peste cap.

Era ceva surprinzător. Dhampirii rareori aveau legături cu marea lor familie de moroi, dar, dacă stăm să ne gândim, nici Ambrose nu prea era normal. Şi Lissa era intrigată de toate acestea, însă interesul ei era cu totul altul decât al meu. O studia concentrată pe Rhonda, încercând să desluşască vreun indiciu privitor la posibilitatea ca femeia să fie o utilizatoare a spiritului.

— Eşti ȝigancă? am întrebat-o.

Rhonda s-a strâmbat şi a început să amestece o pereche de cărţi.

— Sunt romă, mi-a răspuns. Multă lume ne numeşte ȝigani, deşi termenul nu este tocmai exact. Şi, de fapt, în primul rând sunt moroi.

Mai amestecă de câteva ori cărţile, apoi i le întinse Lissei.

— Taie, te rog.

Lissa o privea fix în continuare, încă sperând că va putea întrezări o aură. Adrian era capabil să-i simtă pe

alţi utilizatori ai spiritului, însă ea nu avea încă o astfel de abilitate. Tăie cărţile şi i le dădu înapoi. Rhonda reconstitui pachetul şi-i împărţi trei cărţi Lissei. M-am aplecat în faţă.

— Mişto.

Erau cărţi de tarot. Nu ştiam prea multe despre ele, decât că se presupunea că ar fi avut puteri mistice şi ar fi fost capabile să prezică viitorul. Nu credeam în chestiile astea cu mult mai mult decât crezusem vreodată în religie, dar, între noi fie vorba, nici în fantome nu crezusem cu adevărat până de curând. Cele trei cărţi erau Luna, Împărăteasa şi Asul de Cupă. Ambrose se aplecă şi privi cărţile peste umărul meu.

— Ooo, exclamă el. Foarte interesant.

Rhonda îl săgetă cu privirea.

— Şşt. Tu nu ştii despre ce vorbeşti. Întorcându-se la cărţi, atinse Asul de Cupă. Te afli în pragul unui nou început, al renaşterii unei măreţe puteri şi emoţii. Viaţa ta se va schimba, dar va fi o schimbare purtându-te într-o direcţie care, cu toate că este dificilă, până la urmă va ilumina lumea.

— Hopa, am exclamat.

Rhonda arătă apoi spre Împărăteasă.

— Puterea şi conducerea îţi stau în faţă şi le vei mânui cu graţie şi inteligenţă. Germenii sunt deja la locul lor, deşi există o muchie de nesiguranţă: o serie enigmatică de influenţe care-ţi atârână în jur precum ceaşa.